

HỒI 452

Ái Khuyển Chi Nhân

Mùi thịt sói quay thơm phức dụ đám chó năm sáu con bị chủ bỏ rơi chạy đến, miệng nhỏ dãi lòng rờn chầu chực bên cạnh chờ đợi lòng thương của bọn Khấu Từ. Khi bọn gã vừa bước vào thôn này, đám chó chẳng ưa gì bọn hăn, đến tận khi họ nhóm lửa nướng con sói ở bãi đất trống trong thôn, đám chó mới chuyển từ nhe nanh vuốt dần dần trở lên ôn hòa ngoan ngoãn.

Con sói này cũng là tự chuốc họa vào thân, theo đám sói đói tấn công hai người, bị Khấu Trọng vỗ một chưởng chết tươi, rồi đuổi đám sói còn lại chạy tan tác.

Trên đường đến đây, nạn dân ùn ùn như sóng đổ về phía sông Hoàng Hà. Hai gã trông thấy cảnh đó mà trong lòng chua xót, nhưng không có khả năng cũng không có cách nào thay đổi cảnh ngộ của họ.

Từ Tử Lăng dùng thanh Tinh Trung Nguyệt của Khấu Trọng xé thịt sói chia cho đám chó thưởng thức. Đám chó ngấu nghiến không sửa tiếng nào. Lúc đó Khấu Trọng cầm hai hũ rượu gạo đến ngồi bên cạnh hăn, cười nói: “Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của ta, tìm thấy hai vò rượu người ta cất, có nó ăn đồ cũng sướng khoái hơn nhiều.”

Từ Tử Lăng đảo mắt nhìn một lượt đám chó ăn uống no nê tản ra bốn phía nằm nghỉ ngơi, than: “Bọn chúng cũng là nạn nhân của chiến tranh.” Rồi tiếp lấy vò rượu của Khấu Trọng.

Khấu Trọng xé niêm, thư thái uống hai ngụm, thở ra một hơi nói: “Hảo tửu.”

Từ Tử Lăng nói: “Chúng ta hãy để dành thịt sói lại cho chúng, người xem liệu bọn chúng có thể ăn trong mấy ngày?”

Khấu Trọng nhìn xuống đồng thịt sói bị đám chó ăn hết chùng một phần tư, nói: “Liệu có được hai ngày không? Ôi, nghe người nói ta lại chùng lòng, chúng ta đành ăn lương khô mang theo người vậy! Đám thịt sói này để lại cho đám chó ăn hết đi. Đám chó này cũng giống như hai huynh đệ chúng ta, không vì miếng ăn mà đấu đá nhau, thật là hiếm có!”

Từ Tử Lãng nói: “Nếu như là một tảng thịt to, đám chó này không chừng sẽ tranh ăn. Để ta đem thịt cắt thành nhiều phần bằng nhau, chia ra ăn thì bọn chúng sẽ đỡ gây lộn với nhau.”

Khấu Trọng vẫn lộ vẻ ưu tư, quan sát Từ Tử Lãng cầm dao chia thịt cho đám chó, trong lòng chợt dấy lên một cảm giác rất khó tả. Hắn tiếp rượu cho Từ Tử Lãng nói: “Chiều này của người đối với người mà nói thì lại vô dụng, nếu không thì Lý Thế Dân đã không tấn công bọn Vũ Văn Hóa Cập, Đột Quyết cũng không cần nhòm ngó miếng thịt to Trung Nguyên làm gì.”

Từ Tử Lãng tợp hai ngụm rượu, nói: “Tại vì tư tưởng của con người quá phức tạp, lòng tham lại không có giới hạn, không bao giờ là đủ. Dẫu là bậc thế ngoại cao nhân cũng bất quá chỉ có lý tưởng là khác người thường, chứ đâu có nghĩa là bọn họ cái gì cũng không cần, cái gì cũng không muốn.”

Khấu Trọng nói: “Thế còn người thì sao?”

Từ Tử Lãng ngồi xuống cười khở: “Hiện tại, mong muốn lớn nhất của ta chỉ là làm sao tránh xa các khổ nạn trước mắt, chẳng phải lo nghĩ vận mệnh của đám chó kia sau này thế nào. Vô luận bọn chúng có gặp đám bại quân của gã Vũ Văn Hóa Cập hay gặp phải đám nạn dân thì đều khó giữ tính mạng. Bất quá con người của ta có trốn tránh được thì tâm ta nó cũng chẳng chịu đi.”

Khấu Trọng tựa hồ muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại thôi. Hắn lấy lương khô mà Dương Công Khanh đã chuẩn bị sẵn, đưa cho Từ Tử Lãng.

Từ Tử Lãng lắc đầu đáp: “Ta không đói.”

Đột nhiên hai mắt hắn chớp sáng.

Khấu Trọng cũng đồng thời phát sinh cảnh giác, hàng lông mày nhướng lên, trầm giọng nói: “Cao nhân phương nào đại giá quang lâm, xin hãy hiện thân gặp mặt.”

Một tràng cười dài từ phía sau rừng cây cất lên, chỉ nghe thấy tiếng nói: “Khấu huynh, Từ huynh quả nhiên danh bất hư truyền. Tiểu đệ vốn tự hào về thuật ẩn thân, nhưng vẫn không qua được mắt hai vị.”

Đám chó lúc này mới xù lông, cổ họng phát ra mấy tiếng “Gừ gừ” hưởng ứng, Từ Tử Lãng liền vội nạt im. Thoáng thấy một người từ trong rừng cây nhón nhơ đi ra. Chỉ thấy hắn khỏe mạnh cao lớn, da đen xì nhưng dung mạo thật thà chất phác. Nếu không phải hai mắt

lộ tinh quang biểu hiện công lực rất cao minh thì so với một anh nông dân bình thường không mấy khác biệt.

Không biết là do phong thái nhàn nhã của hắn hay là do Từ Tử Lăng nạt mà đám chó lập tức im lặng, thu hồi tư thế cảnh giác. Thậm chí còn có hai con còn tiến lên hít hít thăm dò. Người vừa tới mỉm cười dùng tay gãi gãi vào đầu con chó nhẹ nhàng khen: “Chó ngoan, chó ngoan, bị người ta bỏ rơi ở đây thật là đáng thương.”

Trông biểu hiện, lời nói dường như xuất phát tự chân tâm, khiến cho hai người Khấu, Từ nảy sinh hảo cảm.

Khấu Trọng nói: “Huynh đài ngồi xuống hãy nói.”

Người đó tiến đến cạnh một bên bếp lửa, ngồi khoanh chân, nói: “Tiểu đệ là Trương Kim Thụ, là một tiểu tốt dưới trướng Yên vương Cao Khai Đạo.”

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng không ngờ ở chỗ này lại gặp người của Cao Khai Đạo. Cả hai đều ngạc nhiên. Căn cứ vào phong độ người này nhất định phải là bậc quyền thần đại tướng, tuyệt nhiên không thể là tiểu tốt.

Cao Khai Đạo là người Dương Tín Thương Châu, tại phương Bắc cùng tề danh với “Ứng Dương Song Tướng” là Lưu Vũ Châu và Lương Sư Đồ, võ công hết sức cao cường. Vào lúc nhà Tùy diệt thì tự quân khởi nghĩa, trước sau chiếm cứ mấy quận Bắc Bình và Ngự Dương, tự xưng là Yên vương, thủ phủ đặt tại Ngự Dương. Tại vì phía bắc giáp với Đột Quyết, do đó Đột Kiến Đức thanh thế tuy lớn hơn nhiều nhưng cũng không dám tùy tiện dụng binh với Cao Khai Đạo.

Trương Kim Thụ tiếp lấy bình rượu của Khấu Trọng uống “ực ực” hai ngụm lớn, rồi đặt xuống nói: “Không biết có phải tại Thiếu soái mời hay không, uống rượu thấy đặc biệt ngon.”

Khấu Trọng cười đáp: “Rượu ngon thì là tại rượu ngon chứ.” Nhìn thấy hắn không ngừng gãi gãi đầu con chó bên cạnh, liền gật đầu nói: “Trương huynh có vẻ rất thích chó nhỉ!”

Trương Kim Thụ nhìn xuống con chó, thần sắc lộ vẻ ưu ái đáp: “Tiểu đệ từ nhỏ đã rất thích đánh bọ với mấy vật nuôi trong nhà, do đó nhìn thấy hai vị vì đám chó này phí không ít tâm tư, trong lòng cảm động, nhịn không đành phải đi ra cùng hai vị đàm đạo.”

Từ Tử Lăng nói: “Thuật ẩn thân của Trương huynh đích thực rất cao minh.”

Khấu Trọng lại nói: “Nghe khẩu khí của Trương huynh thì nguyên là không muốn ra gặp chúng ta, tại sao lại thế?”

Trương Kim Thụ đáp: “Tại hạ đang ở tại Vũ Dương làm khách, nghe nói về danh tiếng hai vị đã lâu, vốn chỉ muốn qua đây gặp mặt cho biết chứ không muốn tham gia vào việc tranh đoạt của hai vị với nhà Vũ Văn. Nhưng mà nhìn thấy hai vị đối với đối xử tốt với đám chó này, thì đã biết là người đồng đạo, còn phải suy nghĩ gì nữa chứ!”

Khấu Trọng cười ha hả nói: “Hay! Mời cạn chén!”

Ba người luân phiên uống rượu, thống khoái vô cùng.

Trương Kim Thụ đưa tay áo lên thấm rượu, anh mắt chăm chú nhìn vào bếp lửa, nói: “Hai vị tự nhiên lần này lại giúp cho Vũ Văn Sĩ Cập một việc lớn rồi.”

Khấu Trọng còn đang thắc mắc.

Trương Kim Thụ nói tiếp: “Vũ Văn Sĩ Cập đang suy nghĩ tìm cách đầu hàng nhà Đường sao cho đẹp mặt, đúng lúc khó khăn thì hai vị đại giá quang lâm, Vũ Văn Sĩ Cập đúng là mong còn chẳng được.”

Từ Từ Lãng nghe hẳn nói chuyện rất thú vị, cười hỏi: “Thế nào mới là đầu hàng cho đẹp mặt?”

Trương Kim Thụ đáp: “Đẹp mặt nhiều hay ít, thì phải xem sau khi đầu hàng được cất nhắc làm chức vụ cao hay thấp mới biết.”

Hai người hốt nhiên đại ngộ.

Khấu Trọng nhú mày nói: “Không tưởng được Vũ Văn Sĩ Cập lại bán đứng gia tộc! Như vậy, phòng tuyến phía tây của nước Ngụy là hoàn toàn thất thủ. Vũ Văn Hóa Cập chỉ còn nước chạy về Hứa Thành chờ chết rồi.”

Trương Kim Thụ hạ thấp giọng: “Vũ Văn Sĩ Cập không phải là bán đứng gia tộc mà chỉ là chọn cho gia tộc một hướng đi tốt nhất.”

Hai người mới nghe đều lấy làm khó hiểu, nhưng chỉ lát sau đã thông suốt.

Trương Kim Thụ có nhãn quang phi phàm, nhận định rõ ràng dưới cái ổ lật nhào thì chẳng còn quả chứng nào nguyên vẹn. Bây giờ nước Ngụy của Vũ Văn Hóa Cập bốn bề thụ địch, không còn đường thoát, cả gia tộc sẽ chết theo Ngụy quốc, trừ phi Vũ Văn Sĩ Cập thân phận đặc biệt đầu hàng nhà Đường, không thì Vũ Văn phiệt chẳng có cách nào khôi phục phong quang như trước.

Tình thế trước mắt, Vũ Văn Sĩ Cập chắc chắn có thể đi theo Lý Thế Dân để bàn điều kiện đầu hàng phù hợp. Trước tiên, hắn là con rể quý của Dạng đế, đối với họ Lý cũng có quan hệ thân thích. Thứ hai, nhà Đường đang muốn trước khi quân đội của Đậu Kiến Đức kéo xuống miền Nam, phải chiếm được đất Ngụy trước. Nay thấy Vũ Văn Sĩ Cập hai tay nhượng lại Vũ Dương, phòng tuyến tối trọng yếu ở phía tây, tất nhiên là rất hoan nghênh. Cuối cùng lại đưa bọn Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tới làm một phần đại lễ, coi như là sắc quý gặp được dân nhân, chỉ một lời là xong.

Còn Vũ Văn Hóa Cập thì số chết sa trường đã định rồi, chỉ vì còn mang gánh nặng giết Dạng đế đoạt vị, tuyệt không thể đầu hàng Lý Uyên vốn khởi binh dương cờ chính nghĩa đại tướng Tùy triều bảo vệ Tùy thất. Chưa kể Lý gia xưa nay vẫn ngấm ngấm ganh đua với Vũ Văn phiệt, mâu thuẫn sâu sắc, Vũ Văn Sĩ Cập thân phận Phò mã nên mới có thể đứng ngoài vòng tranh chấp, đầu hàng cũng tương đối dễ được Lý gia chấp thuận hơn.

Việc Vũ Văn Sĩ Cập đầu hàng nhà Đường, chắc chắn đã được Vũ Văn Thương và Vũ Văn Hóa Cập ngầm đồng ý.

Khấu Trọng trầm ngâm nói: "Thứ lỗi cho tiểu đệ hỏi thẳng, Trương huynh lần này tới Vũ Dương có phải mang trong mình nhiệm vụ đặc biệt?"

Trương Kim Thụ âu yếm nhìn con chó hắn đang vuốt ve ngủ say sưa, lạnh nhạt nói: "Tiểu đệ phụng mệnh Yên vương tới nghe ngóng tình hình quân Đường."

Khấu Trọng nghe thấy suýt nữa gãi đầu, không hiểu hắn nói thế là có ý gì, nhưng mà do việc này liên quan đến sách lược của Cao Khai Đạo, đành kiềm lòng hiếu kỳ, không hỏi tiếp nữa.

Từ Tử Lăng chợt nghĩ tới một việc, thuận miệng nói luôn: "Bên ngoài biên ải tình hình thế nào? Nghe nói Hiệt Lợi và Đột Lợi dấy động can qua, việc này Trương huynh chắc rõ hơn cả."

Trương Kim Thụ nói: "Hai bên đúng là đã ngạnh tiếp nhau mấy trận lớn. Đột Lợi tuy chiếm được chút ít thượng phong, nhưng mà Hiệt Lợi lại nắm được thế chủ động hơn, tại vì thực lực của Đột Lợi thủy chung vẫn còn kém hơn Hiệt Lợi nhiều, không có cách nào khuếch đại chiến quả. Cứ theo tình hình này, Hiệt Lợi sẽ mời Tất Huyền ra mặt dẹp yên việc xung đột nội bộ. Ái dà! Chúng tôi bị kẹt ở giữa mới thấm thía cái gì gọi là tả hữu lưỡng nan."

Khấu Trọng chau mày nói: "Yên vương lẽ nào không hiểu bọn Đột Quyết vốn có lòng dạ sói lang đối với chúng ta?"

Trương Kim Thụ thở dài: “Biết thì đã sao? Biên tái có bốn đạo quân, bất luận Lưu Vũ Châu, Quách Tử Hòa, Lương Sư Đô hay bản thân Yên quân bọn ta, chủ yếu cũng là mong giữ mình. Nếu mà đắc tội Đột Quyết bị họ đẩy binh, gót sắt của đội tinh kỵ Đột Quyết đi tới đâu thành thị biến thành hoang phế, nông thôn biến thành hoang địa, ai dám mạo hiểm.”

Khấu Trọng nói: “Quân Đột Quyết lợi hại như vậy sao?”

Trương Kim Thụ đáp: “Lính Đột Quyết lớn lên trên lưng ngựa, sức dài vai rộng, tất cả đều bẩm sinh kiêu dũng thiện chiến, dẫu người Hán chúng ta có liên kết lại cũng thua xa. Lúc chiến đấu thì liên thủ phối hợp như có thần linh phù trợ, tiến lui như gió, một ngàn binh dư sức địch lại cả vạn binh Hán bọn ta. Nếu không phải phía bắc còn có núi cao, Trường Thành bao bọc, chỉ sợ Trung Nguyên nửa tắc đất yên lành cũng chẳng giữ được.”

Từ Tử Lăng nói: “Vừa nãy Trương huynh có nói, nếu Hiệt Lợi thu phục không nổi Đột Lợi tất sẽ mời Tất Huyền ra mặt làm thuyết khách để hai bên hòa hảo. Trương huynh thấy liệu Đột Lợi có chấp thuận không?”

Trương Kim Thụ nói: “Tội gì mà Đột Lợi lại không nghe? Phía đông Đột Quyết có Cao Lộ và Khiết Đan, phía tây lại có Tiết Diên Đà và Hồi Hột, mấy năm gần đây thanh thế đều lớn mạnh. Giả như Hiệt Lợi và Đột Lợi đấu đá mãi không ngừng, thiệt hại trước tiên ắt là Đột Lợi bởi so sánh lực lượng rõ ràng là Đột Lợi yếu thế hơn Hiệt Lợi. Dưới tình hình đó, hòa hảo chỉ có lợi chứ không có hại gì, Đột Lợi dĩ nhiên là chỉ còn cách chấp thuận thôi.”

Khấu Trọng thuận thế hỏi tiếp: “Cứ thế này Tống Kim Cương cùng người Đột Quyết tiến đánh Thái Nguyên, Trương huynh nhận định thành bại ra sao?”

Trương Kim Thụ thần nhiên nói: “Nếu như đối đầu trực diện, Lý Thế Dân cầm chắc thất bại.”

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng nghe thấy, bất giác nhìn nhau.

Trương Kim Thụ mỉm cười nói tiếp: “Hai vị đừng trách tiểu đệ võ đoán, đây thực sự là lời nói từ chân tâm. Bất quá chiến cuộc thay đổi khôn lường, một vài trận đánh không hẳn đã quyết định được hoàn toàn chiến cuộc. Cuộc chiến Tống Lý này chính là một cuộc khảo nghiệm to lớn cho Lý Thế Dân, hy vọng y có thể vượt qua ải, bằng không hậu quả thật không sao tưởng tượng được.”

Hai người nghe nói cứng họng, không thốt được lời nào, cũng không hiểu trong lòng Trương Kim Thụ suy tính ra sao. Thế theo lý lẽ thì hẳn ta không có hy vọng Lý Thế Dân giành chiến thắng, nhưng nghe cách nói thì lại có vẻ không phải như vậy.

Trương Kim Thụ hạ giọng nói: “Chẳng biết có phải tại vì chúng ta cùng yêu mến đám chó này hay không mà tiểu đệ với hai vị có cảm giác mới gặp như đã quen nên không ngại nói thẳng. Trong đám chư hùng phía bắc, ngoài trừ Lương Sư Đô bị Đột Quyết lợi dụng, ai nấy cũng sợ hãi trước uy lực của bọn chúng, sớm đã biết khi đại quân Đột Quyết kéo xuống phía nam, Trung thổ ắt là gặp đại họa lâm đầu, sinh linh đồ thán, chẳng ai thoát được. Tiểu đệ bây giờ chỉ là vâng mệnh tới quan sát tình thế, đánh giá chính xác thực lực quân Đường mà thôi.”

Khấu Trọng trong lòng máy động, đoán chừng Cao Khai Đạo có ý đầu hàng quân Đường, mấu chốt là Lý Thế Dân có thể đẩy lui quân Đột Quyết hoặc giúp đỡ Lưu Vũ Châu và Tống Kim Cương để gián tiếp xâm nhập hay không.”

Cách nghĩ này của Cao Khai Đạo đại biểu cho cách nghĩ của quần hùng có thể lực tương đối yếu, chính là nhân trước lúc quân binh Đại Đường đến đánh thành thì vẫn còn tư cách nói chuyện điều kiện trước khi đầu hàng.

Từ Tử Lăng hỏi: “Thế sao chỉ có mỗi Lương Sư Đô là mong quân Đột Quyết xâm nhập mà không tính tới Lưu Vũ Châu và Tống Kim Cương?”

Trương Kim Thụ đáp: “Trong quần hào Bắc Cương, chỉ có Lương Sư Đô có quan hệ mật thiết nhất với người Đột Quyết, hơn nữa hẳn lại có huyết thống Đột Quyết đã sớm tự coi mình là người Đột Quyết chứ không phải người Hán.”

Rồi lại nói tiếp: “Còn hai người Lưu, Tống, nếu có thể chọn lựa, họ sẽ đợi tới lúc quân Đường đánh vào Lạc Dương mới phát động công kích, giành cái lợi ngư ông.”

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng không ngờ vấn đề bên ngoài đơn giản mà sự tình bên trong lại phức tạp đến vậy. Hiệt Lợi biết được việc Dương Văn Can lập mưu làm loạn, bởi vậy cũng không lưu tâm tới ý nguyện của Lưu Vũ Châu với Tống Kim Cương, cứ xách động bọn chúng đánh Thái Nguyên. Ai ngờ Dương Văn Can để cho Lý Thế Dân dễ dàng đánh bại, Lý phiệt chẳng thiệt một sợi lông, trái lại tăng thêm thanh thế cho Lý Thế Dân, chèn ép lại bọn Thái Tử đảng và Phi Tồn đảng.

Hiệt Lợi vốn định đích thân dẫn đại quân xuống xâm chiếm, nhưng bị Đột Lợi kiềm chế kệt cứng, không dám rục rịch, đành phải tay chân đi thay. Trương Kim Thụ thở dài một hơi nói: “Hiệt Lợi tàn ác vô đạo, có hàng xóm như người Đột Quyết thì sau này cũng khó sống. Hôm nay đòi gấm vóc lụa là, ngày mai tiền tài mỹ nữ, làm sao mà lo nổi?”

Từ Tử Lăng trầm giọng nói: “Ngày nào chưa diệt được người Đột Quyết, bọn ta đừng hòng có ngày bình yên.”

Khấu Trọng lại hỏi: “Nước Yên của Trương huynh nằm cạnh nước Cao Lộ, đối với chuyện của bọn họ chắc là nắm rõ ràng. Vậy huynh có biết Dịch Kiếm Đại Sư Phó Dịch Lâm là người như thế nào không?”

Trương Kim Thụ nhú mày đáp: “Đối với người Cao Lộ, Phó Dịch Lâm như thần chú còn là người, thần sắc đầy vẻ thần bí. Theo như tiểu đệ chấp nhật lời người ta nói thì ông ta đích thực là một người luôn truy cầu sự hoàn mỹ. Tuổi xế chiều mới thu nhận ba nữ đệ tử, tất cả dung mạo đều đẹp như hoa, người nhỏ nhất là Phó Quân Tường là xuất sắc nhất, được ông ta vô cùng yêu quý.”

Hai người nghe ra tròn mắt nhìn nhau, không tưởng ngoài Phó Quân Du lại còn một vị tiểu sư muội.

Khấu Trọng nói: “Còn một người kêu là Kim Chính Tông, võ công cao cường, Trương huynh có nghe bao giờ chưa?”

Trương Kim Thụ đáp: “Kim Chính Tông là Ngự Tiền Thủ Tịch võ giáo tập của vua Cao Lộ, chuyên phụ trách huấn luyện võ sĩ. Nghe giọng điệu của Thiệu soái chắc đã từng giao thủ với hắn phải không?”

Khấu Trọng gật đầu nói: “Đích xác có cùng hắn ta đánh mấy chiêu, còn chưa phân thắng bại thì bị chìm thuyền, tất cả ngã tòm xuống biển.”

Trương Kim Thụ nói: “Cao Lộ với Khiết Đan vốn đối đầu Hiệt Lợi mà kết thành liên minh. Khiết Đan không còn bị uy hiếp nên thường giả thành mã tặc quấy phá biên cương, dân tình hai bên tổn hại nghiêm trọng. Bọn chúng cướp tiền bắt người, nếu không phải dè chừng người Đột Quyết, chỉ sợ đã sớm kéo quân xuống đánh chiếm rồi.”

Khấu Trọng hiểu rất rõ vấn đề này, trong lòng thầm nhủ nếu mình có thể nhất thống Trung Nguyên tất phải dẫn quân Bắc chinh đánh thẳng vào hang ổ của Đột Quyết và Khiết Đan, tuy vậy điều kiện tiên quyết là phải sẵn sàng dân giàu nước mạnh, bằng không thì cũng chỉ lại đi vào vết xe đổ của Dạng đế mà thôi. Trong trường hợp triệt hạ được Đột Quyết và Khiết Đan, thuận thế giảng hòa với người Cao Lộ, coi như nể mặt mẹ. Đằng nào cũng chẳng thể dụng binh với người Cao Lộ được.”

Trương Kim Thụ lại nói: "Trông hai vị lão huynh thật an nhàn thư thái, xem ra không để tâm đến chuyện Vũ Văn Sĩ Cập cầu kết với Lý Thế Dân đối phó với các huynh, chẳng biết hai vị có kế sách ra sao?"

Từ Tử Lăng cười nói: "Chúng tôi cũng chẳng giỏi giang gì, may mà còn có chút bản lĩnh đào tẩu, bởi vậy mới không sợ trúng kế người ta. Hôm nay gặp được Trương huynh, coi như là đại khai nhãn giới, là một dịp tốt trong đời. Chẳng hay Trương huynh bây giờ đi đâu, có phải vẫn giữ chủ ý đi Thái Nguyên chăng?"

Trước Kim Thụ vỗ đùi khen: "Từ huynh quả là đã hiểu ý của tiểu đệ."

Vươn người đứng dậy rồi quay lại nhìn đám chó nói: "Đám chó này khiến cho tiểu đệ kết bạn được với hai vị, phải để bọn chúng ở lại đây quả thực lòng có chút bất nhẫn. May mà tiểu đệ nơi đây còn có chút khả năng, có thể chuyển bọn chúng về chỗ đệ theo đường thủy."

Cả hai mừng rỡ vội đứng dậy cảm tạ, nãy giờ bọn gã cũng rất băn khoăn về việc này.

Chỉ bằng vào hành động đó, hai người đã coi nhau gã như bằng hữu thân thiết.

Tại thời điểm binh mã loạn lạc này mà Trương Kim Thụ vẫn cố lo lắng cho đám chó, thật khiến người ta cảm động.

Trương Kim Thụ hạ thấp giọng: "Chuyện hai vị muốn đi Hứa Thành tìm Vũ Văn Hóa Cập tính sổ đã lan truyền bốn phương, tiểu đệ chỉ mong hai vị thu được thắng lợi, thỏa được ước nguyện."

Nói đoạn cởi áo ngoài gói chỗ thịt sói, từ biệt cùng đám chó ra đi.

Hai người cũng cảm thấy trong lòng được an ủi rất nhiều, cũng quay đầu lên đường.

- o O o -